

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko G. S.A. z siedzibą w W.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 sierpnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w Poznaniu
z dnia 14 sierpnia 2014 r., sygn. akt VI Pa 182/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. nie obciąża powódki kosztami pełnomocnika pozwanego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 marca 2014 r. Sąd Rejonowy – Sąd Pracy Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu – w sprawie z powództwa E. K. przeciwko G. S A w W. o wynagrodzenie – w pkt 1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 21.073,97 zł z odsetkami ustawowymi od kwot: a) 306,82 zł od dnia 11 lutego 2008 r., b) 1.414,29 zł od dnia 11 marca 2008 r., c) 945 zł od dnia 11 kwietnia 2008 r., d) 1.165,91 zł od dnia 11 maja 2008 r., e) 1.492,11 zł od dnia 11 czerwca 2008 r., f) 900,00 zł od dnia 11 lipca 2008 r., g) 1.467,39 zł od dnia 11 sierpnia 2008 r., h) 675 zł od dnia 11 września 2008 r., i) 981,82 zł od dnia 11 października 2008 r., j) 1.028,57 zł od dnia 11 stycznia 2009 r., k) 964,29 zł od dnia 11 lutego

2009 r., l) 1.080,00 zł od dnia 11 marca 2009 r., m) 1.769,32 zł od dnia 11 kwietnia 2009 r., n) 1.028,57 zł od dnia 11 maja 2009 r., o) 1.620,00 zł od dnia 11 czerwca 2009 r., p) 1.350,00 zł od dnia 11 lipca 2009 r., q) 1.467,39 zł od dnia 11 sierpnia 2009 r., r) 1.080,00 zł od dnia 11 września 2009 r., s) 368,18 zł od dnia 11 października 2009 r. do dnia zapłaty.; w pkt 2. oddalił powództwo w pozostałej części; w pkt 3. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 432 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; w pkt 4. zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu kwotę 1.054 zł tytułem opłaty, od uiszczenia której powódka była zwolniona; w pkt 5. orzekł o rygorem natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.000 zł.

Powyższy wyrok Sądu Rejonowego apelacjami zaskarżyły obydwie strony postępowania.

Wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy w Poznaniu: oddalił apelację powódki (pkt I.); w pkt II. uwzględniając apelację pozwanego zmienił: 1. punkt 1 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że punktowi temu nadał treść a) 255,68 zł od dnia 11 lutego 2008 r., b) 1.178,57 zł od dnia 11 marca 2008 r., c) 787,50 zł od dnia 11 kwietnia 2008 r., d) 971,59 zł od dnia 11 maja 2008 r., e) 1.243,42 zł od dnia 11 czerwca 2008 r., f) 750 zł od dnia 11 lipca 2008 r., g) 1.222,83 zł od dnia 11 sierpnia 2008 r., h) 562,50 zł od dnia 11 września 2008 r., i) 818,18 zł od dnia 11 października 2008 r., j) 857,15 zł od dnia 11 stycznia 2009 r., k) 803,58 zł od dnia 11 lutego 2009 r., l) 900,00 zł od dnia 11 marca 2009 r., m) 1.479,54 zł od dnia 11 kwietnia 2009 r., n) 857,14 zł od dnia 11 maja 2009 r., o) 1.350 zł od dnia 11 czerwca 2009 r., p) 1.125 zł od dnia 11 lipca 2009 r., q) 1.222,83 zł od dnia 11 sierpnia 2009 r., r) 900 zł od dnia 11 września 2009 r., s) 306,82 od dnia 11 października 2009 r. do dnia zapłaty; 2. punkt 3 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że koszty zastępstwa procesowego stron znosi wzajemnie. 3. punkt 4 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że kwotę 1054 zł obniża do kwoty 878 zł.; kosztami postępowania apelacyjnego obciążył powódkę, zasądzając od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.125 zł (pkt III.).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na drugiej podstawie kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie autorki skargi skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona „przede wszystkim wobec: 1) rażącego uchybienia Sądu Okręgowego polegającego na naruszeniu art. 378 § 1 kpc nakazującego Sądowi II instancji rozważać wszystkie zarzuty zawarte w apelacji, poprzez pominięcie przez Sąd II instancji części zarzutów apelacji powódki i przyjęcie ustaleń Sądu I instancji w kontekście rozkładu ciężaru dowodu, co spowodowało nieprawidłowość kontroli apelacyjnej sądu II instancji, 2) rażącego uchybienia Sądu Okręgowego polegającego na naruszeniu art. 382 kpc poprzez pominięcie istotnego dowodu z pisma procesowego z dnia 3.11.2011 r. znajdującego się w materiale zgromadzonym w postępowaniu w pierwszej instancji, przez co Sąd II instancji doszedł do wniosków sprzecznych z materiałem dowodowym i niesłusznie uznał, że Sąd I instancji orzekł ponad żądanie pozwu w przedmiocie przyjęcia wysokości podstawy wynagrodzenia powódki do obliczenia wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i w zakresie wysokości podstawy wynagrodzenia do obliczania godzin nadliczbowych Sąd II instancji niesłusznie zmienił ustalenia Sądu I instancji co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku w pkt. II 3) rażącego uchybienia Sądu Okręgowego polegającego na naruszeniu art. 382 kpc polegającego na pominięciu istotnego dowodu - znajdującego się w materiale postępowania przed sądem pierwszej instancji - adnotacji Prezesa Zarządu o zmianie wysokości wynagrodzenia za pracę powódki w dacie 7. 12. 2004 r. na kwotę 3.000 zł, przez co Sąd II instancji błędnie uznał, że powódka miała indywidualnie zmienione wynagrodzenie i to na podstawie § 6 Regulaminu Wynagradzania Wydanie IV z 7 lipca 2005 r. zatwierdzonego uchwałą nr [...] Zarządu P. S.A. zmienionego uchwałą nr [...] Zarządu P. S.A. z dnia 20. 12. 2006 r. przez co w zakresie wysokości podstawy wynagrodzenia do obliczania godzin nadliczbowych Sąd II instancji niesłusznie zmienił ustalenia Sądu I instancji, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku w pkt. II”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o: 1. odrzucenie skargi kasacyjnej, względnie o: 2. wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; w przypadku przyjęcia skargi do rozpoznania o: 3. oddalenie skargi kasacyjnej w całości; w każdym przypadku – co do każdego z powyższych wniosków – strona pozwana wniosła o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała „oczywistą zasadność” jej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX

nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13 – Lex nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdzenia przedstawione w uzasadnieniu wniosku są powtórzeniem uzasadnienia podstawy procesowej rozpatrywanej skargi kasacyjnej. Brakuje odpowiedniego wyводу – uwzględniającego stanowisko zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu –

zawierającego argumentację, którą autorka skargi wykazałaby walor oczywistej zasadności jej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu powołanego wyżej przepisu nie przekonuje proste powtórzenie uzasadnienia zarzutów podstawy procesowej skargi kasacyjnej.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1 niniejszego postanowienia). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 ma swoją podstawę w art. 102 k.p.c.